



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΝΙΚΗΣ 5-7
10180 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210-3332551/2
FAX: 210-3332559
e-mail : press@m nec.gr

Αθήνα, 11 Μαΐου 2010

ΟΜΙΛΙΑ
ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΣΤΗΝ ΕΤΗΣΙΑ ΤΑΚΤΙΚΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ ΣΕΒ

Κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, κύριε Πρόεδρε της Κυβέρνησης, κύριε Πρόεδρε του ΣΕΒ, κυρίες και κύριοι, στην ομιλία του ο Πρωθυπουργός μίλησε για το σήμερα και το αύριο της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας. Μίλησε για το σχέδιο της Κυβέρνησης, για όσα έχουν γίνει, για συγκεκριμένες πρωτοβουλίες που έχουμε αναλάβει.

Στη δική μου σύντομη παρέμβαση θα επικεντρωθώ στο πρόβλημα της ελληνικής οικονομίας και στους τρόπους υπέρβασής του. Το πρόβλημα της ελληνικής οικονομίας μπορεί, καταρχάς, να περιγραφεί με μία σειρά από πολύ συγκεκριμένους αριθμούς.

Το έλλειμμα στον κρατικό προϋπολογισμό, που μετά και από την τελευταία αναθεώρηση έφτασε τις 13,6 μονάδες του ΑΕΠ, δυο φορές πάνω από αυτό που είχε δηλωθεί το 2009. Ένα έλλειμμα που κρύβει πίσω του έναν τεράστιο ανορθολογισμό στον τρόπο με τον οποίον κατανέμονται οι δαπάνες, ανεξέλεγκτα.

Με ασφαλιστικά ταμεία για τα οποία στον προϋπολογισμό εγγράφονται 300 εκατομμύρια και ξοδεύουν πάνω από ένα δισ. ευρώ. Με ένα μισθολόγιο στη Δημόσια Διοίκηση, το οποίο σε χρονιά που έχουν παγώσει οι μισθοί, αυξάνεται πάνω από 10%. Με τεράστια υστέρηση εσόδων και πραγματικές αδικίες στο πώς αυτά κατανέμονται.

Ένα άλλο νούμερο που έχει να κάνει με τη δυναμική του χρέους, στο 115%, ένα νούμερο που τρομάζει και μας τρομάζει για το τι θα κληροδοτήσουμε στα παιδιά μας και τρομάζει σίγουρα και όλους τους ξένους αναλυτές και τους πιστωτές της χώρας.

Ένα ακόμα νούμερο που έχει να κάνει με το έλλειμμα στο εξωτερικό ισοζύγιο, σε διψήφιο νούμερο, τη στιγμή που η χώρα βρίσκεται σε ύφεση - και κανονικά σε ύφεση οι εισαγωγές υποχωρούν και επέρχεται κάποια ισορροπία.

Δίπλα σε αυτά τα ποσοτικά ελλείμματα, υπάρχουν και μία σειρά από ποιοτικά ελλείμματα. Καταρχάς, πιο σημαντικό από όλα είναι το έλλειμμα αξιοπιστίας; Πώς να κάνει κάποιος πολιτική, όταν ουδείς πιστεύει τα νούμερα που του δίνεις και ουδείς πιστεύει την ικανότητά σου να είσαι συνεπής με αυτά τα οποία επαγγέλλεσαι. Οποιαδήποτε άλλη χώρα είχε ανακοινώσει ένα πρόγραμμα δημοσιονομικής προσαρμογής τεσσάρων μονάδων του ΑΕΠ σε μία χρονιά, θα ήταν παράδειγμα προς μίμηση. Στην περίπτωση της δικής μας χώρας, απλώς μας ζητήθηκαν παραπάνω μέτρα.

Δίπλα σε αυτό το έλλειμμα αξιοπιστίας, υπάρχει ένα έλλειμμα ανταγωνιστικότητας, με μικρές και μεγάλες αγκυλώσεις στους θεσμούς, στον τρόπο με τον οποίον λειτουργούν οι επιχειρήσεις και βέβαια στον μεγάλο ασθενή το κράτος. Ένα έλλειμμα παραγωγικού προτύπου. Μια χώρα που καταναλώνει περισσότερο από ό,τι παράγει, εισάγει περισσότερο από ό,τι εξάγει, δεν παρακολουθεί τις διεθνείς αγορές, δεν παρακολουθεί πού πηγαίνει ο κόσμος, παρά το γεγονός ότι έχει ένα πολύ δυνατό ανθρώπινο δυναμικό και τεράστιες δυνατότητες από πλευράς πόρων κάθε είδους.

Και τέλος, ένα έλλειμμα χρόνου. Γιατί αυτό το οποίο κλήθηκε να διαχειριστεί η Κυβέρνηση, από τον Οκτώβρη, που της δόθηκε η εντολή διακυβέρνησης, είναι ένα παράθυρο χρόνου, το οποίο έκλεινε όλο και πιο γρήγορα. Υπό διαφορετικές συνθήκες, η χώρα θα είχε τη δυνατότητα να μπορέσει να αντιμετωπίσει τις πραγματικές αιτίες των σημερινών μας προβλημάτων, χωρίς να αναγκαστεί να πάρει επώδυνες αποφάσεις.

Σήμερα, αυτή η δυνατότητα δεν υπήρχε. Και δεν υπήρχε γιατί μπορεί να υπάρχουν και άλλες χώρες με αντίστοιχα ελλείμματα, μπορεί να υπάρχουν και άλλες χώρες με αντίστοιχο χρέος, μπορεί να υπάρχουν και άλλες χώρες με αντίστοιχο έλλειμμα στο εξωτερικό ισοζύγιο. Δεν υπάρχει, όμως, καμία άλλη χώρα,

που συγκεντρώνει και τα τρία και μαζί με αυτά έχει και το έλλειμμα αξιοπιστίας που έχει η Ελλάδα.

Έτσι, λοιπόν, αυτό το παράθυρο χρόνου άρχισε να κλείνει και η πραγματική αναγνώριση από τους εταίρους μας, η πραγματική αναγνώριση από τους από τους πιστωτές μας του μεγέθους του προβλήματος της ελληνικής οικονομίας, οδήγησε γρήγορα στην αδυναμία της χώρας να έχει πρόσβαση στις διεθνείς αγορές. Μάς οδήγησε ένα βήμα από τη στάση πληρωμών.

Εδώ, λοιπόν, σε αυτή την δύσκολη συγκυρία, η Ελλάδα στάθηκε τυχερή. Η Ελλάδα στάθηκε τυχερή, γιατί με τη δουλειά που έγινε αυτούς τους μήνες, με την αξιοπιστία που κατακτήθηκε βήμα-βήμα και την προσωπική αξιοπιστία που διέθετε ο Πρωθυπουργός, καταφέραμε να στηθεί εκ του μηδενός κάτι που, έστω και μερικούς μήνες πριν, ουδείς φανταζόταν ότι θα μπορούσε να γίνει.

Έγινε ένας ευρωπαϊκός μηχανισμός, για να στηρίξει τις αδύναμες χώρες, όταν αυτές παίρνουν τις σωστές αποφάσεις. Ένας μηχανισμός στήριξης της χώρας μας, με 110 δισ. ευρώ, 80 δισ. από τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, 30 δισ. από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Από αυτά τα 110 δισ. ευρώ, τα 30 είναι για εκταμίευση από τον πρώτο χρόνο, το 2010.

Έγινε ένας μηχανισμός, που όμοιό του η Ευρώπη δεν έχει ξαναδεί. Δεν έχει ξαναδεί σε εύρος. Δεν έχει ξαναδεί στη βούληση όλων των χωρών να συνεισφέρουν, για να στηρίξουν καταρχάς το ευρωπαϊκό οικοδόμημα και κατά δεύτερο λόγο την Ελλάδα, που προσπαθεί να βάλει τάξη στο σπίτι της.

Η σημασία αυτού του μηχανισμού έγινε σαφής με τις αποφάσεις, που πάρθηκαν, προχθές, την Κυριακή, στις Βρυξέλες, στο πλαίσιο Συμβουλίου των Υπουργών Οικονομικών, οι οποίοι είχαν εντολή από τους Ηγέτες των κρατών - μελών, να δημιουργήσουν έναν ευρωπαϊκό μηχανισμό, που να συμπληρώνει τον ελληνικό.

Είναι μία πρωτόγνωρη απόφαση για την Ευρώπη, να καταπολεμήσει τις κερδοσκοπικές επιθέσεις στις διεθνείς αγορές και να διαφυλάξει το κοινό της νόμισμα. Μία απόφαση για τη δημιουργία ενός ταμείου με 500 δισεκατομμύρια ευρώ, εκ των οποίων 60 από τον κοινοτικό προϋπολογισμό και 440 δισ. από εγγυήσεις και διμερή δάνεια. Σε αυτά τα 500 δισ. ευρώ προστίθενται άλλα 250 δισ., που είναι η συνεισφορά του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου.

Ένας μηχανισμός, λοιπόν, στήριξης άλλων αδύναμων χωρών, πέρα από την Ελλάδα, με όρους ανάλογους με αυτούς τους οποίους έχει η Ελλάδα. Δηλαδή, με τη συμμετοχή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου στη χρηματοδότηση, με τους ίδιους όρους δανεισμού και, βέβαια, στη βάση ενός πολύ συγκεκριμένου τριετούς προγράμματος προσαρμογής, για όποια χώρα βρεθεί στην ανάγκη να επιλέξει αυτόν τον μηχανισμό.

Έρχομαι, κυρίες και κύριοι, στο δεύτερο σκέλος, που είναι η υπέρβαση του προβλήματος. Και η υπέρβαση του προβλήματος είναι ακριβώς αυτό το τριετές πρόγραμμα, στο οποίο δεσμεύτηκε η χώρα μας. Ένα τριετές πρόγραμμα εξαιρετικά φιλόδοξο, που όμοιό του δεν έχει ξαναδεί η χώρα. Ένα πρόγραμμα, το οποίο είναι πρόγραμμα διαρθρωτικών αλλαγών, πρόγραμμα δημοσιονομικών αλλαγών και πρόγραμμα στήριξης του χρηματοπιστωτικού συστήματος.

Ξεκινώ από τις δημοσιονομικές προσαρμογές. Η χώρα μας τα επόμενα τρία χρόνια καλείται να κάνει μία δημοσιονομική προσπάθεια, που αντιστοιχεί σε 11 μονάδες του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος. Είναι μία προσπάθεια πρωτοφανής, όχι μόνο για τη χώρα, αλλά για την Ευρώπη συνολικά. Είναι μία προσπάθεια στην οποία αναπόφευκτα όλοι καλούνται να συνεισφέρουν. Ακόμα και αυτοί που δεν φταίνε για την κατάσταση στην οποία είναι σήμερα η χώρα.

Μια δημοσιονομική προσπάθεια και ένα δημοσιονομικό πρόγραμμα, το οποίο βασίζεται, κυρίως, στη συγκράτηση των δαπανών, αλλά και στην αύξηση των εσόδων. Αυτό προέκυψε μέσα από μία δύσκολη διαπραγμάτευση, στην οποία η Κυβέρνηση διαφύλαξε αυτό που από την αρχή ήταν σημαντικό: όποιες περικοπές ήταν να γίνουν, να γίνουν με την καλύτερη δυνατότητα για τη διαφύλαξη του μισθού στους δημοσίους υπαλλήλους, στα χαμηλά εισοδήματα και στις πιο χαμηλές τάξεις του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα.

Είναι, όμως - ακόμα και με αυτές τις δυνατότητες που δόθηκαν να διαφυλάξουμε και να προστατεύσουμε τους πιο αδύναμους - ένα εξαιρετικά δύσκολο πρόγραμμα. Ένα πρόγραμμα στο οποίο υπάρχουν αυξήσεις σε έμμεσους φόρους, αυξήσεις σε Ειδικούς Φόρους Κατανάλωσης, στους οποίους καλούνται και οι επιχειρήσεις να συνεισφέρουν με έναν έκτακτο φόρο, ακριβώς γιατί σε αυτή τη συγκυρία, κανένας δεν μπορεί να εξαιρεθεί από την προσπάθεια που κάνουμε, συλλογικά, ως κοινωνία.

Είναι μία προσπάθεια εμπροσθοβαρής, με μεγαλύτερο βάρος το 2010 και το 2011. Και είναι μία προσπάθεια που από μόνη της θα ήταν απολύτως ατελής και ατελέσφορη, αν δε συνοδευόταν από σημαντικές βαθιές τομές και αλλαγές. Δεν έχει νόημα να μειώνεις το έλλειμμά σου και να οδηγείς τη χώρα σε ύφεση, αν δεν τη βγάζεις από αυτή την ύφεση με βαθιές τομές στο παραγωγικό πρότυπο, στον τρόπο με τον οποίον λειτουργεί το κράτος, στον τρόπο με τον οποίον λειτουργεί η αγορά εργασίας, οι αγορές προϊόντων και υπηρεσιών.

Και αυτό ακριβώς είναι η δεύτερη συνιστώσα του προγράμματος. Είναι οι διαρθρωτικές αλλαγές, είναι το πώς πηγαίνουμε σε ένα πιο δίκαιο φορολογικό σύστημα, το οποίο διευρύνει τη φορολογική βάση, το οποίο κυνηγάει τη φοροδιαφυγή. Είναι το πώς πηγαίνουμε σε έναν διαφορετικό προϋπολογισμό, ο οποίος δαπανά με βάση τα αποτελέσματα σε τριετή βάση, ελέγχει τις δαπάνες, δεν ξοδεύεται σε πελατειακά δώρα, αλλά τις στοχεύει.

Είναι το πώς πηγαίνουμε σε μία βαθιά τομή στο ασφαλιστικό μας σύστημα που όλοι ξέρουμε ότι, όπως είναι σήμερα, δεν είναι βιώσιμο, μία τομή στην οποία είχαμε δεσμευθεί και προεκλογικά. Πώς πηγαίνουμε σε αλλαγές που διευκολύνουν την επιχειρηματικότητα, Πώς πηγαίνουμε στο άνοιγμα των κλειστών επαγγελμάτων, το άνοιγμα αγορών. Στην δυνατότητα ταχύτερης ίδρυσης αδειοδότησης επιχειρήσεων, στη βελτίωση του επενδυτικού πλαισίου για τις επιχειρήσεις. Σε ένα νέο πλαίσιο για τη λειτουργία του κράτους, με μεγαλύτερη διαφάνεια, λογοδοσία, με μία ριζική μείωση του αριθμού των Δήμων, όπως μέσα από το Πρόγραμμα Καλλικράτης.

Η δεύτερη, λοιπόν, συνιστώσα του προγράμματος είναι αυτή στην οποία εμείς είχαμε δεσμευτεί και προεκλογικά, είναι αυτή για την οποία εκλαμβάνουμε ότι πήραμε εντολή από τον Ελληνικό λαό. Να κάνουμε, ακριβώς, αυτές τις μεγάλες αλλαγές, να αλλάξουμε τα πράγματα που όλοι μας ξέρουμε ότι δεν μας ικανοποιούν σήμερα.

Και η τρίτη συνιστώσα είναι η στήριξη του ελληνικού χρηματοπιστωτικού συστήματος. Και μέσα από αυτό, η στήριξη της πραγματικής οικονομίας. Μέσα από τη δημιουργία ενός ταμείου αναχρηματοδότησης στις τράπεζες, 10 δισ. ευρώ. Με τον τρόπο αυτό οι τράπεζες παίρνουν μία μεγάλη ανάσα, για να μπορέσουν να περάσουν ρευστότητα στην πραγματική οικονομία.

Αλλά και μία ανάσα και ένα περιθώριο χρόνου, για να σκεφτούν τις μεγάλες στρατηγικές επιλογές, που πρέπει να κάνουν τα επόμενα χρόνια.

Κυρίες και κύριοι, το τριετές αυτό πρόγραμμα είναι, ήδη, σε εφαρμογή. Έχουμε, ήδη, τα πρώτα αποτελέσματα. Στους πρώτους τέσσερις μήνες του χρόνου έχουμε μία μείωση του ελλείμματος στον κρατικό προϋπολογισμό κατά 40%. Έχουμε ένα νέο φορολογικό πλαίσιο που βελτιώνει ένα άδικο και αναποτελεσματικό σύστημα. Έχουμε μία πολύ σφιχτή διαχείριση των δαπανών των Υπουργείων, μεγάλες αλλαγές στα ασφαλιστικά ταμεία, παρεμβάσεις στα νοσοκομεία.

Έχουμε αλλαγές στο παραγωγικό πρότυπο. Έχουμε όλα τα νομοσχέδια που έχει ήδη δρομολογήσει η Κυβέρνηση και μέσα σε έξι μήνες ήδη έχουν αλλάξει το τοπίο. Και μέσα σε ένα χρόνο, θα έχουν κάνει όσες αλλαγές δεν έχουν τολμήσει οι προηγούμενες Κυβερνήσεις να κάνουν σε πάρα πολλά χρόνια.

Όμως, για να πετύχει αυτό το εξαιρετικά σύνθετο και δύσκολο εγχείρημα, υπάρχουν τρεις προϋποθέσεις. Η πρώτη προϋπόθεση είναι οι Έλληνες πολίτες να δουν το φως στο τούνελ, να δουν προοπτική, να δουν ελπίδα, να δουν ανάπτυξη. Να δουν επενδύσεις, να δουν θέσεις εργασίας, να δουν τη δυναμική που απελευθερώνεται μέσα από όλες αυτές τις παρεμβάσεις. Και αυτό θα το πετύχουμε. Θα το πετύχουμε διαφυλάσσοντας, ακριβώς, την αναπτυξιακή δυναμική της οικονομίας και βάζοντας την οικονομία σε ένα νέο αναπτυξιακό κύκλο που θα αντικαταστήσει αυτόν που ήδη έχει κλείσει. Δηλαδή έναν κύκλο που βασίστηκε στην κατανάλωση, στην οικοδομή, στις υποδομές, και θα αντικατασταθεί από έναν κύκλο που βασίζεται στις επενδύσεις, στις εξαγωγές, στην πράσινη οικονομία, στη νέα τεχνολογία.

Το δεύτερο προαπαιτούμενο είναι οι Έλληνες πολίτες να αισθανθούν ότι πίσω από όλο αυτό το τεράστιο εγχείρημα υπάρχει ένα βασικό αίσθημα δικαίου, ότι όλοι επιμερίζονται τα βάρη δίκαια. Ότι όλοι όσοι έχουν λειτουργήσει παρασιτικά στην ελληνική οικονομία, όλοι αυτοί θα πληρώσουν τους φόρους που τους αναλογούν ή θα δώσουν το μερίδιο, το οποίο θα έπρεπε να είχαν δώσει, εδώ και χρόνια.

Αυτό αυτή η Κυβέρνηση θα το διασφαλίσει. Και το κάνει ήδη με συγκεκριμένες ενέργειες και πολιτικές, που δίνουν στον πολίτη σταδιακά την

αίσθηση ότι βρίσκεται σε ένα κράτος ευνομίας και δικαίου. Παίρνει χρόνο. Δεν γίνεται από τη μια μέρα στην άλλη, όμως υπάρχουν ήδη τα πρώτα αποτελέσματα.

Και η τρίτη προϋπόθεση βέβαια είναι η συλλογική προσπάθεια -αναφέρθηκε σε αυτό ο Πρωθυπουργός, θα το επαναλάβω κι εγώ- δεν είναι υπόθεση μίας Κυβέρνησης, πόσο μάλλον ενός Υπουργείου. Είναι υπόθεση συλλογικά της ελληνικής κοινωνίας. Μιλάμε για αλλαγή παραδείγματος, μιλάμε για συλλογική απόφαση να αφήσουμε πίσω μας παθογένειες δεκαετιών. Σε αυτή τη συλλογική προσπάθεια δεν περισσεύει κανείς και σίγουρα κανείς σε αυτή την αίθουσα.

Ευχαριστώ πολύ.